

Spørgsmaal om, at de paagjældende Arvinger kunde søle sig opfordrede til at begjære Boet udleveret til privat Arvedeling. Man vilde altsaa ved § 74 komme de mere Velhavende til Hjælp, men derimod ikke de mindre Velhavende. Saaledes har jeg opfattet det ærede Medlems Mening med Hensyn til § 74. Hvis jeg maatte have Ret i denne min Opfattelse, forekommer det mig, at det ærede Medlem har fremsat Sagen paa en Maade, som ikke er ganske billig og retfærdig mod Lovforslaget. Han har selv erkjendt, at det ikke var Lovforslagets Opgave at gjøre Forandring i Sportellovgivningen. Naar der imidlertid spørges om, paa hvilken Maade man kan komme Borgerne til Hjælp, hvorledes man kan formindste Trykket af de Afgifter, der paahvile dem overfor det Offentlige, tror jeg, at man vil indrømme, at det, naar der er Tale om Skiftebehandling kan ske paa en dobbelt Maade, enten derved, at man nedsetter Sportlerne — men det hører jo, som det ærede Medlem er enigt med mig i, ikke hjemme i dette Lovforslag — eller derved, at man fritager Folk for at komme ind under de Lovbestemmelser, der fastsætte Afgifter. Dette er, hvad der er sset ved § 74. Hvorledes man kan anføre som en Anke mod Lovforslaget, at det har gjort, hvad det kunde, fordi det ikke har taget Noget med, som det ærede Medlem selv indrømmede ikke hørte hjemme der, er mig, som jeg tillod mig at bemærke, ikke ganske klart. — Sluttelig skal jeg kun overfor en bestemt Forespørgsel fra den ærede 2den Landssthingsmand fra 11te Kreds udtaale, at det selvfølgelig ikke er Proceskommissionens og da heller ikke Justitsministerens Sag at lade det faae en afgjørende Indflydelse paa dens Formening om, hvorledes de herhenhørende Bestemmelser naturligt og bedst ordnes, hvilke følger en saadan Forandring kan have for Statskassen, men lige saa vist er det naturligt, at hverken Kommissionen eller Justitsministeren har undladt at have Opmærksomheden henvendt paa disse Spørgsmaal. Man har gjort, hvad der laa nærmest at gjøre, man har forhandlet angaaende dette Punkt med Finantsministeren, man har fremsat for denne, hvorledes man fra et retlig Standpunkt maatte anse det for ønskeligt at faae disse Forhold ordne, og spurgt, hvorvidt der fra hans Side som Finantsminister var Noget til Hinder for en saadan Reform. Finantsministeren har derefter ladet Sagen nærmere undersøge, saavidt det overhovedet kunde lade sig gjøre, og han er kommen til det Resultat, at det Tab for Statskassen, der kunde være Spørgsmaal om, ikke var af en saadan Betydning, at det kunde lægge Hindringer i Veien for en Reform, der ellers kunde være ønskelig. Nogen officiel Tilkendegivelse foreligger ikke, men jeg tror dog, uden at gjøre mig skyldig i nogen Indiskretion, at kunne meddele, at Tabet formenes at ville bevæge sig mellem 25,000 og 50,000 Rd. Finantsministeren har ved sin

Beregning over den finantfielle Status medtaget dette formentlige Tab i Indtægt for Statskassen. Hvad Tabet vil blive for den enkelte Klasse af Embedsmænd, som er udsat derfor, er det meget vanskeligt at have nogen bestemt Mening om. Jeg tror imidlertid, at man er noget tilbøjelig til at overdrive Betydningen heraf, og naar den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kreds mente, at man i Almindelighed, naar man kunde benytte sig af § 74, vilde gaa til mere eller mindre heldige Sagførere, kan jeg for min Del ikke tro, at man — med mindre der skulde være en meget bestemt udpræget Tilbøjelighed tilstede i Befolkningen til overhovedet at faae de her omhandlede Boer overgivne til fri privat Skiftebehandling — vil gjøre en saadan Brug af den titnævnte Paragraf, at nogen særlig søkelig Afgang i Embedsmændenes Indtægter vil blive Følgen.

Formanden: Det 2det Medlem for 5te Kreds har bedet om Ordet for en kort Bemærkning. Det skal det ærede Medlem ogsaa faae, men i Rigtigt antager jeg, at Diebliffet nu kunde være kommet til at stemme over Sagens Overgang til 2den Behandling. — Det ærede Medlem har Ordet.

Dyrenbøll: Jeg skal gjøre Bemærkningen ganske kort, idet jeg kun ønsker at klare en Misforstaaelse fra den høitærede Ministers Side med Hensyn til en Yttring, hvori det forekommer mig, at jeg var i fuldkommen Overensstemmelse med ham, nemlig min Yttring med Hensyn til en Reform af Sportellovgivningen, hvilken jeg jo ogsaa udtalte kun kunde ske som en Helhed. Den høitærede Minister maa ikke have opfattet mine Bemærkninger rigtig, naar jeg sagde, at jeg ikke troede, at der var saa megen Trang til en systematisk Ordning af Skiftevesenet som til at faae Forandring i Gebyrberegningen. Jeg hørte adskillige Tær, da jeg sagde dette, og jeg tror ogsaa, at den Bemærkning er fuldkommen rigtig, at, naar der har været Tale om en Forandring i Skiftelovgivningen, saa har den store Befolkning frem for Alt ventet en Forandring eller en Nedfattelse i Gebyrrerne. Jeg er fuldkommen enigt med den høitærede Minister i, at Lovgivningsarbeidet ikke skal stagnere af Hensyn til Statskassen og endnu mindre af Hensyn til de sportellovmede Embedsmænd. Hans Bemærkning i denne Henseende var imidlertid rettet til mig, og derfor tør jeg bede erindret, at jeg ikke med et Ord har nævnt disse Embedsmænd; det var min Kollega paa den anden Side af Salen (Drif). — Hvad § 74 angaar, kunde den høitærede Minister ikke forstaa, at jeg havde sagt, at den gik i en aldeles forkert Retning. Jeg udtalte mig ikke imod § 74, men det var i Forbindelse med min Udtalelse angaaende Gebyrrerne, at jeg ganske vist sagde, at, naar man vilde begynde at forandre Gebyrrerne — og det er en